

Sygnatura akt VI W 2213/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25-06-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant Aleksandra Działak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2015 roku

sprawy z wniosku Komisariatu Policji W.

przeciwko **A. K.**

synowi A. i J. z domu K.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 17 stycznia 2014 roku o godzinie 05:44 we W., na ul. (...), w Pubie P. (...)W. i Piwa dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki M. (...) z kartą pamięci 2 GB o łącznej wartości 300 złotych oraz pieniędzy w kwocie 100 złotych, czym działał na szkodę Z. K. (1)

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

orzeka

I. Obwinionego **A. K.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza mu karę ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w okresie 1 (jednego) miesiąca;

II. na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązuje obwinionego do uiszczenia na rzecz Z. K. (1) kwoty 400 zł;

III. **zasądza Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 309,96 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej obwinionemu z urzędu;**

IV. **na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 119 § 1 kpw zwalnia obwinionego od kosztów.**

UZASADNIENIE

A. K. roznosząc ulotki w (...) we W. jak i wymieniając walutę przychodził do lokalu „P. p.” zlokalizowanego w (...) we W., pod adresem (...).

dowód: zeznania Z. K. (1) k. 7;

wyjaśnienia A. K. k. 10;

Z. K. (1) w dniu 17 stycznia 2014 r. w godz. 5.15-5.50 sprzątał lokal gastronomiczny „P. p.”, gdzie był zatrudniony na stanowisku barmana. O godz. 5.44 otwartymi tylnymi drzwiami wszedł do lokalu A. K.. A. K. po wejściu do lokalu

rozejrzał się. Widząc odwróconego Z. K. (1) podszedł do kasy. Wyciągnął z niej dwa banknoty o nominale 50 zł. Zabrał także leżący obok kasy telefon komórkowy marki M. (...) z kartą pamięci o pojemności 2 GB o wartości 300 zł będący własnością Z. K. (1). Zdarzenie to zostało zarejestrowane na wewnętrznym monitoringu.

dowód: zeznania Z. K. (1) k. 7, 30;

nagranie k. 12;

notatka k. 13;

Z. K. (1) po stwierdzeniu utraty telefonu podjął wysiłek celem przeglądu nagrania monitoringu. Gdy to uczynił telefonicznie powiadomił Policję o zdarzeniu.

dowód: zeznania Z. K. (1) k. 30;

Z. K. (1) został obciążony przez właściciela lokalu „P. p.” kwotą 100 zł, zabraną przez A. K..

dowód: zeznania Z. K. (1) k. 7, 30;

Policjanci M. S. i P. K., wykonując polecenie przełożonego, około godz. 7.10 udali się do lokalu „P. p.”. Obecny tam Z. K. (1) poinformował ich, iż o godz. 5.43 do lokalu wszedł mężczyzna, który zabrał telefon komórkowy oraz pieniądze w kwocie 100 zł.

dowód: notatka urzędowa k. 4;

J. M., również zatrudniona w lokalu „P. p.” będąc poinformowana o zdarzeniu, w tym samym dniu tj. 17 stycznia 2014 r. około godz. 14.00 zapoznała się z zapisem monitoringu dotyczącym tego zdarzenia. Około godz. 23.00 wyszła przed lokal gdzie jeden z klientów, także mających wiedzę o zdarzeniu, powiedział, że wie kto jest jego sprawca i może go wskazać, co też uczynił. J. M. w okazanym mężczyźnie rozpoznała osobę nagraną na monitoringu. Następnie podeszła do patrolujących Rynek policjantów W. D. i D. M.. Wskazała, iż w pobliżu lokalu „P. p.” znajduje się sprawca zaboru telefonu i pieniędzy Z. K. (1). Wskazała go policjantom. Był nim A. K., który widząc zbliżających się policjantów próbował oddalić się. Został jednak zatrzymany i wylegitymowany.

dowód: notatka urzędowa k. 5;

zeznania J. M. k. 8, rozprawa z dnia

22 czerwca 2015 r.;

zeznania P. M. k. 29-30;

A. K. był w stanie rozpoznać znaczenie swojego czynu jak i pokierować swoim postępowaniem.

dowód: opinia biegłego psychiatry

A. K. utrzymuje się z prac dorywczych. Nie był karany.

dowód: dane osobopoznawcze k. 3;

karta karna k. 14;

A. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie wie o kradzieży. Zaś do lokalu „P. p.” przychodzi często celem wymiany pieniędzy.

vide: wyjaśnienia A. K. k. 10;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach Z. K. (1), zeznaniach J. M., zeznaniach D. M., nagraniu z monitoringu oraz na notatkach urzędowych.

Podstawowym źródłem dowodowym jest nagranie z monitoringu, korespondujące z zeznaniami Z. K. (1) oraz J. M.. Został tam nagrany mężczyzna który klęcząc wchodzi do wnętrza wydzielonego. Zarówno Z. K. (2) jak i J. M. nie mieli wątpliwości w zidentyfikowaniu sprawcy. Znajduje to uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego. Należy to bowiem tłumaczyć faktem, iż A. K. był wcześniej znany Z. K. (1), jako bywalec lokalu „P. p.”. Widząc go wcześniej Z. K. (1) mógł go rozpoznać na omówionym nagraniu. Również J. M. mając możliwość konfrontacji nagrania z postacią A. K., widząc go osobiście, także nie była pozbawiona takiej możliwości. Przez to jej zeznania stały się w tym przedmiocie zbieżne z zeznaniami Z. K. (1). To nakazuje odrzucić możliwość przypadkowej i dowolnej identyfikacji A. K. dokonanej w tym samym dniu w sposób zbieżny przez dwie osoby tj. J. M. i Z. K. (1).

A. K. jest osobą całkowicie obcą wobec J. M. i Z. K. (1). Dlatego też nie dostrzeżono jakiegokolwiek powodu rzutującego na brak obiektywizmu świadków, zwłaszcza J. M., która nawet nie doznała szkody.

Dowodami pośrednimi są zeznania D. M. w przedmiocie zatrzymania A. K.. Zeznania te wymagają pewnego krytycyzmu, jako w pewien sposób odbiegające od zeznań J. M.. Świadek M. zeznawał w dłuższym okresie czasu od zaistnienia zdarzenia w przeciwieństwie do J. M.. Stąd niektóre okoliczności mogły już ulec zatarciu w jego pamięci. Należy także zwrócić uwagę, iż notatka urzędowa z przeprowadzonych czynności, sporządzona niemal po ich zakończeniu, też subtelnie odbiega od zeznań D. M.. Za to w pełni odpowiada ona zeznaniom J. M..

Sąd uwzględnił notatki sporządzone przez policjantów, jako obrazujące opisane przez nich oraz Z. K. (2) i J. M. okoliczności.

Odnosząc się do wyjaśnień A. K. zostały one uwzględnione wyłącznie w przedmiocie jego bytności w lokalu „P. p.” jako zgodne z zeznaniami Z. K. (2). Natomiast nie dano im w wiary w części zaprzeczającej sprawstwu wobec sprzeczności z materiałem, który stał się podstawą ustaleń z przyczyn opisanych powyżej.

Sąd pominął zeznania W. W. gdyż świadek nie przypominał sobie zdarzenia.

Nagranie z monitoringu łącznie z zeznaniami Z. K. (2) jednoznacznie wskazuje na celowe zachowanie A. K. polegające na zaborze mienia o wartości 400 zł na szkodę Z. K. (2).

Tym samym uznano konieczność przyjęcia sprawstwa A. K. czynu z art. 119 § 1 kw.

A. K. nie cierpiał niedostatków w zakresie własnej poczytalności. Zaś oprócz chęci bezprawnego przysporzenia nie dostrzeżono innych motywów jego postępowania. Dlatego też uznano go winnym przypisanego mu czynu.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie, aspekt wychowawczy względem obwinionego oraz jego sytuację.

Jako okoliczność łagodzącą przyjęto prowadzenie przez obwinionego przed popełnieniem przedmiotowego czynu nienaganego trybu życia.

Okoliczności obciążających nie dostrzeżono.

Wobec braku możliwości dochodowych bezcelowym byłaby kara o charakterze dolegliwości majątkowej zaś z uwagi na dotychczasową niekaralność bezpodstawnym byłoby stosowanie kary o charakterze izolacyjnym.

O kosztach orzeczono z uwzględnieniem sytuacji majątkowej obwinionego.